

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **P.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou F., so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná **M.**, so sídlom v B., **o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 7 C 118/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. marca 2014 sp. zn. 10 Co 293/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok rozsudkom z 8. apríla 2013 č.k. 7 C 118/2012-54 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej náhradu škody vo výške 175 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 331,92 eur a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2 a § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), vecne tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že 22. novembra 2010 bol exekučnému súdu - Okresnému súdu Ružomberok - doručený návrh oprávnenej (v prejednávanej veci žalobkyne) na zmenu súdneho exekútora v zmysle § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), pričom vzhľadom na to, že predmetné exekučné konanie sa začalo 3. mája 2005, bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005. Predmetná právna úprava neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu

oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, k tomuto došlo až s účinnosťou od 1. septembra 2005. Súd prvého stupňa poukázal na ustanovenie § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak, pričom ten taxatívne vymedzuje ustanovenia, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005. Zároveň poukázal na to, že ustanovenie § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. decembra 2006 sa nevzťahuje na konania, ktoré sa začali pred 1. decembrom 2006, čo vyplýva z ustanovenia § 240 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Na základe toho súd prvého stupňa dospel k záveru, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávnenej o zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní konal priebežne bez zbytočných prietáhov, a nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prietáhov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného dôvodu súd preto návrh žalobkyne ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline rozsudkom z 20. marca 2014 sp. zn. 10 Co 293/2013 rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobkyňou, hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní nie je žiadna zmienka o zásadnom závere prvostupňového súdu podmieňujúcim konštatovaním neexistencie nesprávneho úradného postupu súdu. Nepovažoval za dôvodné zaoberať sa odvolacou námietkou o potrebe vydania rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia (kladného či negatívneho) v lehote 15 dní, nakoľko táto okolnosť nebola okresným súdom vôbec posudzovaná a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa vylúčenia sudcu uviedol, že v konaní námietka zaujatosti nebola vznesená a s poukazom na aplikačnú prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uviedol, že tvrdený nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda dôvod pre jeho vylúčenie. K námietke odvolateľky týkajúcej sa kontradiktórnosti konania uviedol, že žalobkyňa bola riadne a včas predvolaná na pojednávanie a len svojim postupom – bezdôvodnou neúčastťou – zmarila svoju možnosť navrhnúť dokazovanie alebo jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému

dokazovaniu vyjadriť, či oboznámiť sa s vyjadrením žalovanej. Zdôraznil, že písomné vyjadrenie žalovanej vo veci samej bolo okresnému súdu doručené 2. apríla 2013, t.j. až po vykonaní predvolania na pojednávanie a zároveň v odstupe iba troch pracovných dní pred nariadeným termínom pojednávania. Nemožno preto za porušenie požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) považovať taký postup súdu, ktorý vzhľadom na krátky časový interval a reálny čas trvania doručovania (poštovej prepravy) vyjadrenia ponechal oboznámenie žalobkyne s vyjadrením žalovanej na samotné súdne pojednávanie, pričom však dôvodom meritórneho neúspechu žalobkyne nebola argumentácia predložená v písomnom vyjadrení žalovanej, ani žalobkyňou zdôraznená námietka premlčania. Odvolací súd zdôraznil, že termín pojednávania (8. apríla 2013) prvostupňový súd určil 1. marca 2013, žalobkyňi bolo predvolanie doručené 15. marca 2013 a až v deň pojednávania (o 6.53 hod.) bol konajúcemu súdu doručený návrh žalobkyne „na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo zodpovedá aj záverom o neopodstatnenosti tvrdení žalobkyne o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Zdôraznil tiež, že žalobkyňa navyše dotknutú požiadavku vzniesla len cca 2 a pol hodiny pred začiatkom pojednávania a o odročenie pojednávania požiadala až v okamihu, kedy nebolo možné efektívne oznámiť účastníkom stanovisko súdu k predmetnému návrhu. Bez akéhokoľvek opodstatnenia považoval odvolací súd tvrdenia odvolateľky, že okresný súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu sp. zn. 3 Er 147/2005, ktorý dôkaz výslovne požadovala samotná žalobkyňa. Za zmätočné považoval tvrdenie odvolateľky, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože je nepochybné, že pojednávanie nariadené i vykonané bolo. Nakoľko odvolacie dôvody žalobkyne boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a §151 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, v ktorom žiadala zrušiť rozhodnutia oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.) a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). K námietke týkajúcej sa § 237 písm. g/ O.s.p. uviedla, že podrobne uviedla v žalobe, že existujú objektívne dôvody, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení a vec má byť postúpená inému okresnému súdu. Nepodala síce námietku zaujatosti, avšak len oboznámila súd so skutočnosťami, ktoré vylúčenie sudcov odôvodňujú a preto mal byť uskutočnený postup podľa § 15 O.s.p. Postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým (§ 237 písm. f/ O.s.p.), že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prekvapivé, pretože popiera doterajšiu konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a je založené na tvrdeniach, ktoré sú sofistikovaným odôvodnením nespravodlivosti a tiež tým, že súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na skutočnostiach a právnych argumentoch ku ktorým sa nemohla žalobkyňa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie vo svoj prospech. Tieto dovolacie dôvody žalobkyňa odôvodnila len citáciami z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ s tým, že súd „poskytol neľudskosti plášť práva“, bez uvedenia konkrétnejších dôvodov. Namietaný nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odôvodnila opäť citátmi z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Na záver uviedla, že konanie pred odvolacím súdom ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, absentuje v ňom náležité odôvodnenie zaujatého právneho názoru, prečo rozhodol o merite odvolania odlišne od ustáleného právneho názoru obsiahnutého v rozhodovacej praxi súdov, ako aj prečo nerešpektoval presun dôkazného bremena na žalovaného. Uviedla, že vzhľadom k nutnosti uskutočniť hlbšiu analýzu veci, ako aj vzhľadom k nutnosti oboznámiť sa so súdnym spisom odvolacieho súdu pre získanie rozhodujúcich informácií, ktoré nevyplývajú zo súdneho rozhodnutia rozšíri označené dôvody detailnou argumentáciou v samostatnom podaní. Žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania. Svoje dovolanie ďalším podaním nedoplnila.

Žalovaná vyjadrenie k dovolaniu nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.)

zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník

konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľka namietala vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j., že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by prvostupňový súd alebo odvolací súd v prejednávanej veci v prípade žalobkyne nerešpektoval niektoré z týchto práv.

Žalobkyňa už v odvolacom konaní namietala, že jej postupom prvostupňového súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom prvého stupňa a tie isté dôvody opakuje i vo svojom dovolaní. Odvolací súd sa so vznesenou námietkou vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach dovolací súd poukazuje. Odvolací súd vo vzťahu k namietanému porušeniu kontradiktórnosti konania už uviedol, že žalobkyňa sa sama bezdôvodne zbavila možnosti byť prítomná na pojednávaní, na ktoré bola riadne a včas predvolaná a tým sa zbavila aj možnosti byť prítomná pri dokazovaní vykonanom súdom

prvého stupňa na pojednávaní, kedy by mala možnosť sa k nemu vyjadriť, príp. navrhnúť jeho doplnenie, pričom odvolací súd skonštatoval, že súd prvého stupňa na pojednávaní vykonal dokazovanie v súlade s dôkazom navrhovaným samotnou žalobkyňou a to oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3 Er 147/2005, z ktorého konania žalobkyňa odvodzuje svoj nárok uplatnený v tomto konaní.

Pokiaľ žalobkyňa namietala tzv. prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011). V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd (na rozdiel od súdu prvého stupňa) za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvého stupňa. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvého stupňa (por. tiež uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009 sp. zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (por. uznesenie najvyššie zo 14. júla 2011 sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane – súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových a právnych záveroch. Žalobkyňa musela vzhľadom na priebeh a výsledky prvostupňového konania očakávať (predvídať), že odvolací súd bude v odvolacom konaní posudzovať a skúmať to, čo napokon odvolací súd aj skutočne posúdil a preskúmal. V prejednávanej veci o takýto prípad odlišného právneho názoru odvolacieho súdu od prvostupňového súdu jednoznačne nejde a preto je námietka žalobkyne v tomto smere nedôvodná.

Dovolací súd dospel tiež k záveru, že nie je opodstatnená ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo toto rozhodnutie vyhovuje požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 v spojení s ustanovením § 211 ods. 2 O.s.p.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie

o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, že v exekučnej veci, z ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok pri rozhodovaní o jej žiadosti o zmenu súdneho exekútora, exekučný súd konal priebežne bez zbytočných prietáhov a preto v prejednávanej veci nebol preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik

zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, čo bolo dôvodom, pre ktorý žalobu žalobkyne zamietol. Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa a zároveň sa vyporiadal s ďalšími námietkami žalobkyne uvádzanými v dôvodoch odvolania, pričom skonštatoval, že odvolacie hmotnoprávne dôvody uvádzané žalobkyňou v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

K dovolacej námietke žalobkyne, prečo odvolací súd rozhodol o merite odvolania odlišne od ustáleného právneho názoru obsiahnutého v rozhodovacej praxi súdov, ako aj prečo nerešpektoval presun dôkazného bremena na žalovanú, dovolací súd nezaujal stanovisko, pretože mu nie je známy takýto tvrdený iný právny názor.

Žalobkyňa namieta, že vo veci na súde prvého stupňa rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Aj k tejto námietke žalobkyne uvádzanej už v odvolacom konaní zaujal svoj právny názor odvolací súd a rovnako sa vyjadril k tejto problematike už aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach (por. napr. uznesenie z 11. marca 2013 sp. zn. 3 Cdo 90/2013, z 30. septembra 2013 sp. zn. 4 Cdo 32/2013, z 20. marca 2014 sp. zn. 4 Cdo 51/2014), v ktorých dospel k záveru, že tak, ako dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nie je sama skutočnosť, že má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (por. uznesenie najvyššieho súdu z 31. mája 2010 sp. zn. 3 Nc 14/2010), nie je týmto dôvodom ani to, že sudca vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobkyne) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle

zákona č. 514/2003 Z.z. Na tomto závere zotrúva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Povaúuje vúak za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanej veci žalobkyňa na výslovnú výzvu súdu prvého stupňa uviedla, že nevznáúa námietku zaujatosti v prejednávanej veci. Napriek tomu zo spisu jednoznačne vyplýva (ktorú skutočnosť zdôraznil aj súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí), že pôvodne zákonná sudkyňa JUDr. J. 21. decembra 2012 oznámila v zmysle § 15 ods. 1 skutočnosti, pre ktoré by mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci z dôvodu, že v exekúčnej veci vedenej pod sp. zn. 3 Er 147/2005, postup ktorej má byť predmetom preskúmania v danej veci, bola zákonnou sudkyňou. Opatrením predsedu súdu bola následne vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi JUDr. V., u ktorého neboli zistené dôvody, ktoré by mohli vzbudzovať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Preto ani námietka žalobkyne, že súd nepostupoval podľa § 15 O.s.p., nie je dôvodná. Dovolací súd tak uzatvára, že neopodstatnená je aj námietka žalobkyne o vade konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspeúnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.) Najvyšší súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Poúová